

Kedves Órák

Szépirodalmi, gazdasági és ismeretterjesztő képes hetilap.

Megjelenik minden szombaton.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

BUDAPEST,
VII. ker., Károly-körút 9. szám.

Ide intézendők az előfizetések legcélszerűbben posta-
utalvánnyal, levelek, reklamációk stb.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

FARAGÓ SIMON.

Előfizetési árak

a regénymelléklettel együtt:

Egész évre **12 korona.** Félévre **6 korona.**

Negyedévre **3 korona.**

REGÉNY.

(8. közlemény.)

ÁLDATLAN ÉVEK.

Írta: Rudnyánszky Gyula.

— Ugyan, ugyan, édes
lelkem uram, már hogy kíván-
hatsz embertársadnak ilyen
rosszat?

— Miska Bálint nem
embertársam nekem! — hör-
gött a szerencsétlen haragos.

— Lásd, pedig ő mióta
jobban van, mindig átküld
valakit kérdezősködni, hogy
rólad elmúlt-e a baj?

— Én hozzám küldöz?
No, hát ne küldözzön! Nem
bánom, ha elpusztulok is, csak
ő se épüljön fel soha! Ha
meghallom az ő lélekharang-
ját, ha a pokolba jutok is, szí-
vesen meghalok, csak ő ne
maradjon életben!

Ennyire megrontotta már
a gyűlölet a szegény Kalló
István lelkét.

És elkövetkezett halálos
órája és Kalló István akkor is
azt kérdezgette, hogy:

FEJÉRVÁRY GÉZA BÁRÓ.

— A szomszédban van-e
már halott?

— Nincs!

— Akkor még nem hal-
hatok meg, várnom kell!

És görcsösen viaskodott
a halállal, hogy megvárhassa
Miska Bálint elhunytát.

De nem várhatta meg.

Miska Bálint felgyógyult,
Kalló Istvánnak meghúzták a
lélekharangot.

Az emberek sajnálták is,
nem is.

Kevesen szerették.

Csak Peresztegi Tivadar
bánkódott őszintén Kalló Ist-
ván kora halálán.

— Ejnye, csak addig ne
halt volna meg, amíg a szer-
ződést alá nem írta! No, de
talán az özvegyétől még ol-
csóbban megkaphatom azt a
földet!

V.

Csendesen, észrevétlenül vásárolgatta össze a hegyen a legjobb szőlőtalajt Peresztegi Tivadar.

Össze-vissza, keresztül-kasul terjedtek a telkei. A régi utakat bekerítette, hozzácsatolta a saját földjéhez, a gyalog mesgyéket eltüntette, beárkolta. Szóval a hegy jókora részének a képét teljesen megváltoztatta. Önkényesen, önző kapzsisággal, de megváltoztatta.

És ekkor elkezdte a telepítő munkáját.

Azzal kezdődött az a munka, hogy szekérszámra hozatta a vastag czölöpöket és a tuskés drótokat.

A czölöpöket napszamosai beverték a földbe, azután a tuskés drótokat jó sűrűn, négyes-ötös sorban rászegezték a czölöpökre kerítésnek.

Egy napon a lovasi közbirtokosság arra ébredt, hogy a szőlőhegy legszebb része be van drótozva.

Fekecs Kálmán, aki birtokának két harmadát szintén eladta Pereszteginnek, ki akart menni a megmaradt egy harmadra, de az útját beárkolván, dróttal elkerítve találta és minden tizedik-ötvenedik lépésre nagy piros pléhtábla éktelenkedett, melyre fekete betűkkel rá volt mázolja, hogy: Idegeneknek tilos az átjárás.

— Tyhü, az áldóját, mit cselekedtem! — fakadt ki Fekecs Kálmán boszúsan. — Már most idegen vagyok a régi saját telkemen. De hogy az ördögbe jutok én hát föl a magaméba, ahol még nem vagyok idegen? Repülni nem tudok, kötél-létrát se köthetek a vén diófám derekára; itt meg, amerre a följárás vezet, mindenütt drótkerítés, meg intőtábla állja utamat! No, én ugyan bolondot csináltam!

És így jártak a többiek is sorban.

Dereglyés Mihályt majd, hogy a hideg ki nem rázta dühében, mikor a hajléka mögött a kis ösvényen át akart ballagni kedves komájához, Kaderka Imréhez, és belevágott a tuskés drótba.

— Mi az Isten csodája ez? — lármázolt az öreg. — Dereglyés Mihály még a főispán szobáiban is szabadon járhat-kelhet, aztán itthon meg szégyenszemre gyalázatra úgy kerülgesse a drótokat, mint a macska a forró kását?

De hiába dünnyögött, Peresztegi Tivadar nagyságos úr ott vigyorgott a kecskeszakállával a kerítés mellett és felvilágosította a mérgelődőt, hogy a be-drótozott terület mind az ő jogos tulajdona, nem bitang jószág, már pedig a sajátjában ki-ki kedve szerint parancsolhat.

A lovasi boeskoros urak nagyokat bámultak és még nagyobbakat nyeltek. Egy kicsit furcsának tetszett, hogy ők nem mászkálhatnak többé keresztül-kasul torony irányában egyik hajléktól a másikig, de végre is bele kellett nyugodniok.

Következtek azután még újabb meglepetések is.

Peresztegi Tivadar mint a haladás szellemének apostola, kezdett a bozontos kurtanemeseknek szónokolni.

Az idők változtak, a régi táblabíró-világ elmúlt, most már a modern viszonyok más igényeket szültek és ezekkel szemben mások a művelt birtokosság kötelezettségei is. Lovas nem maradhat tovább közönséges hegyközség. A szőlője úgyis elpusztult és a mostani szegénység helyére csak úgy tér vissza a régi jólét, ha a lovasi lakosság szakít a régi elavult hagyományokkal és megértve az új idők szellemét, beleveti magát az életképes verseny a haladás nagy eszméinek, vívmányainak árjába. Ime a Gondviselés megáldotta ezt a vidéket azzal, hogy a kiveszett szőlő helyén sokkal becsesebb kincset adott neki. És ez a kincs még teljesen kiaknázatlanul hever a földben.

És tudják-e mi a lovasi határ rejtett kincse? Nem a bor, hanem a víz! Igenis, a víz. Lovasnak csodaforrása van. Ez a forrás egyike az ország leggyógyítóbb vizeinek. Az ő birtokán bugyog ez a csodaforrás. Ő a maga részéről nem hagyja parlagon ezt a kincset; de kell, hogy a lakosság, a község is megtegye a magáét, hogy Lovas rövid idő alatt országos hírű, azután pedig világhírű fürdővé váljék.

A bortermő lovasi hegy legyen üdülő fürdőhely!

Gyönyörű vidéke van, hegyek és völgyek, erdők és rétek veszik körül. És a vize, ez a hatalmas gyógyítóerejű víz! A wörishofeni egyszerű pap világhírű, dugszagdag búcsujáró fürdőt csinált a falujából a víz segítségével.

Pedig a wörishofeni víz csak közönséges kútviz, ellenben a lovasi forrás a föld méhének mesés erejű áldása. És Wörishofenben mégis paloták állnak a régi kunyhók helyén és az egész világból odazarándokolnak a betegek, a grófok, a hercegek, a fejedelmek és ott-hagyják a temérdek pénzt egy-két kanna hideg vizért.

A lovasi hegyközségnek fürdőrésztársasággá kell átalakulnia.

És Peresztegi Tivadar nem is nyugodott addig, amíg terveit meg nem valósította.

A forrás kútja fölé nagy csarnokot épített, azután a düledező présházak helyére csinos kis nyaralókat emelt. afféle fakalitkákat, melyekben az ember télen megfagyhat, nyáron megsülhet. Vékonyfalú, ingadozó, de cziczomás kis épületeket, melyek elkápráztatták a könnyen hívő közönséget.

És egy napon a régi hegyközség bejáró útja fölött nagy vörös tábla jelent meg, melyre óriási arany-sárga betűkkel rá volt mázolja, hogy:

„Lovashegy-fürdő.“

Egy kis fabódéja volt a kecskeszakállu vállalkozónak, annak a zöld gerendájára ráfestette fehér betűkkel, hogy: „Lovashegyi kaszinó.“

Összeszedte a nyaralóktól a három-négy napos ujságokat és kirakta a bódében egy biczegő asztalra. Mindjárt kész volt az olvasó-terem.

(Folytatjuk.)

Népdal.

*Piros hajnal szereti a sötét éjet.
De még jobban szeretlek én, rózsám, téged;
Ha te volnál piros hajnal a szívemen,
Azt kívánám: ne virradjon meg reggelem.*

*Hallgatnám, mit édes ajkad súgva mondott,
Csókolnálak, mint a szellő a falombot.
Elringatná lelkünket egy szép gondolat:
Üdvözülni mint lehet már az ég alatt.*

Szegény gyermek.

*Ó, mért hogy szép szemeidben
Nem ragyog az öröm napja?
Miért merül szelíd, halvány
Arczod méla búbanatba?*

*Szenvedés-e tehát bére
Az erénynek itt a földön?
Az ég tiszta szent kelyhébe
Földi kárhozat vegyüljön?*

*Miért valál oly szép, oly hű,
Mért szerettél olyan nagyon?
Azért tán, hogy ifju szived
Csalódástól megszakadjon?*

*Csillag lehull... virág hervad...
A megváltás napja eljő.
Szegény gyermek! meggyógyít majd
Az a néma fejfuérdő.*

Szentirmay Elemér.

Láttam a szerelmet

Irta: Csillag Máté.

A dicső vezér gyémántjain és smaragdjaiban heverésze olyanokat sóhajtott, hogy az őt pávafarktollakkal legyező rabszolganői jónak látták Mungó hivatásukhoz megfelelően, sirásra fakadni.

Országokat érő kincseket raknak lábaihoz.

Ásit.

Tejbefürösztött rabszolganők, ingerlően átlátszó csalánszövetben lengik előtte az észbontó csábtáncot.

Ásit.

Nyert csaták győzelemhírére hozzák sátrába.

Elalszik.

Erre összeülnek a nagyszakállu vénék. Felütik a bölcsesség könyvét. Silabizálják az ákom-bákomot étlen-szomjan hét napon hét éjjelen át és végre kisütik, hogy a nagy és dicső arabus vezér unatkozik. Diagnosist recipe követi. Utaznia kell, hogy szórakozzék. De ki legyen utitársa? Nem akadt önként jelentkező.

Sokadalom zaja zavarja meg a vénék tanácskozását.

— Egy fogságba ejtett ellenséget hoztak. — Szép, deli alak; de egyik karja hiányzik.

— Dicső tőled, hogy egy karral is a hadsereggel tartottál.

— Az egyik ezredesnek szép felesége van és szerelemfáltésból magával viszi mindenüvé — volt a vénék előtt az érthetetlen válasz.

— Minő ütközetben vágta le karodat?

— Szekrény ütközetben.

— Ilyennek nem hallottuk hírére. Mikor volt az?

— Félórával később, hogy tüsszentettem.

— Nem értjük.

— Egy jóbarátom feleségének a szekrényében tüsszentettem és a férj ezért levágta párbajban karomat.

— Egy tüsszentésért?

— Meg azért, hogy miért ugrottam a szekrénybe előle, mikor véletlenül hazajött? és hogy a feleségén akkor történetesen nem volt — téli kabát. — Összenéztek a bölcsék. Ez lesz jó utitársa e hős, dicső vezérnek.

Sütöttek nekik pogácsát, nyakukba akasztottak egy nagy tarisznyát és utnak eresztették őket.

— Hová vezetsz, te félkezű?

— Ahova akarod.

— Jó. Akarom látni a szerelmet.

— Annak, pajtás, sokféle alakja és még több hazája van. Gyerünk. Hol akarod kezdeni tanulmányodat? Fent vagy alant?

— Fent. Jól van. Látod ezt a palotát. Ezer az ablakja. Kétszáz cifraruhás szolga sürgölődik benne. Mind egy ur parancsát lesi. Keresd itt a szerelmet. Ott van legfényesebben kivilágítva az ablak. Oda tekint be. Mit látsz?

Magas, szikár férfi közeledik egy őt ásitva fogadó nőhöz. A férfi csak fél kabátban van. Elöl hiányzik belőle egy nagy darab.

— Ez frakk.

— Frakk? Ugy látszik, gyengén van megvarrva, mert nagyfejű cifrábnál-cifrább szegekkel van gazdájának melléhez szegezve.

— Ezek érdemrendek.

— A sok érdemrendes frakkos ur leül gyönyörű neje mellé, podagrás lábát illegetve, nagyokat sóhaj, azután leereszkedőleg mond pár udvarias szót asszonyához.

— S a nő mit csinál?

— Unottan játszik gyémántjaival és ásit!

— Látod, ez a művelt világ egyik legirigyeltbb hatalmasa. Milliók irigyelték e nőt, midőn oltárhoz vezette. Boldog már az is, ki magas protekcióval egyszeri meghívót eszközölhet ki a palotába egy estélyre. Boldog nő. Alacsony sorsu, szegény volt és e hatalmas ur magához emelte. Látod, ilyen a szerelem.

— Ilyen? No én itt hályogot nézhetek szememre, még sem látom a szerelmet. Itt Ámor a rang cifra békóiban nyög.

— Gyerünk tovább! Ott repül egy négyes fogat. Azt kövessük. Milyen szép nő. Mint simul férjéhez, midőn lesegíti. Felmennek villájukba. Leskelődj. Mit csinálnak?

— A férj kabátja alá nyul, kiveszi onnét szívét és elzárja jól egy fekete szekrénybe.

— A pénzt tartalmazó erszényt zárja el a Wertheimba.

A nő elveszi tőle a kis kulcsokat; miközben megesókolja férjét.

S a férj.

— Fanyaran türi e csókot.

Látod, itt a nő millióknak ura. Egyik birtokának kasznárával vétette el magát. Szolgából nagy urat csinált belőle. Fürösztötte tejbe-vajba. Ellátja mindennel, mit szeme-szája kíván. Csak egyet kér tőle mind-ezekért, hogy szeresse. Szeresse mindig — megszakítás nélkül.

— S miért rejtette el a nő a pénzszekrény kulcsát?

— Az a póráz, melyen férjét tartja.

— Menjünk tovább innét, Itt hiába lesem a szerelmet. Itt Amor a Wertheim-szekrényben lakik léhaság alakjában.

— Ejh! De válogatós vagy. Ott egy kisebb ház. Ebben is egy boldog pár lakik. Nézd, milyen szép fiatal ember, álla alig pelyhedzik és csak úgy duzzad az életerőtől.

— Minő rút és vén a felesége. Nagyanja lehetett volna. S hogy öleli-csókolja. Mint suttog fülébe mézédés dolgokat. No! Itt figyelek. Itt talán sikerül meglátnom a szerelmet.

— Figyeld csak tovább. — A nő magas állású egyén özvegye. Férje révén megmaradt befolyása. Ez a fiatal ember alantas hivatalnok volt, ki protekció hiányában nem tudott boldogulni. Elvette e nőt, ki nagyanyja lehetne, hogy ezen uton jusson felfelé.

A részeg ember felbotorkál, egyensúlyát veszti. Estében átöleli az álruhás arabus vezért és fülébe éneklí:

„Ez az én szeretőm,
Éz a piczi barna“.

— El! El e helyről, hol sárral piszkolják és hazug ajakkal gyalázzák a legszentebb dolgot. Undor fog el! Itt sem láttam a szerelmet.“

— Akkor térj vissza országodba, dicsó arabus. Több helyre nem tudlak vezetni. Ez a világ az, melyekben hol fent, hol lent forgolódtam. Néha hívtak, néha tola-kodtam. Hol marasztaltak, hol kidobtak. Az „enyém, tied, övé“ — szándékos megzavarásában találtam meg azt, mit te most hiába kerestél.

— Az én Ámorom egy más szőlőjében böngésző örökké éhes gamin. Nem válogatja a szőlő minőségét, ott szakít, ahol talál. De te ezt nem érted. Pedig ásitani láttalak, midőn a világ legszebb rabszolgá-női járták előtted a csábtánczot.

S ballagtak hazafelé. Arabus ország felé. A félkaru füttyörészve, az arabus búsan, hogy neki nem sikerült látni a szerelmet.

Elhagyták a tornyos házakat, el a zajt. Falvak mellett réten-mezőn bandu-káltak.

Rájuk esteledett. Az ég millió csillag-szemeivel inti őket nyugodni térésre. A hold barátságosan pislog feléjük.

Egy tanya felé tartottak, majd ott fedelet kérnek. Egy szalmaboglya előtt megáll az arabus.

— Nézd! Nézd azt a parasztlegényt ott a boglya tövében, mint simul izmos vállára egy viruló falusi leányzó. Milyen édesen suttognak. Munkától kergesült tenyerével igazítja számára a leány hosszú pántlikába fűzött haját. Szó nélkül, hosszan néznek egymás szemébe. Búcsúznak egymástól. Egyik jobbra — másik balra megy. Milyen sokszor néznek egymásra vissza boldogan, sóvár szemekkel.

— Édes testvérek lesznek.

— Honnan tudod?

— Ha arája volna, megölelné, meg-esókolná. Nem egyszer, de százszor. Annyi esze egy parasztnak is van!

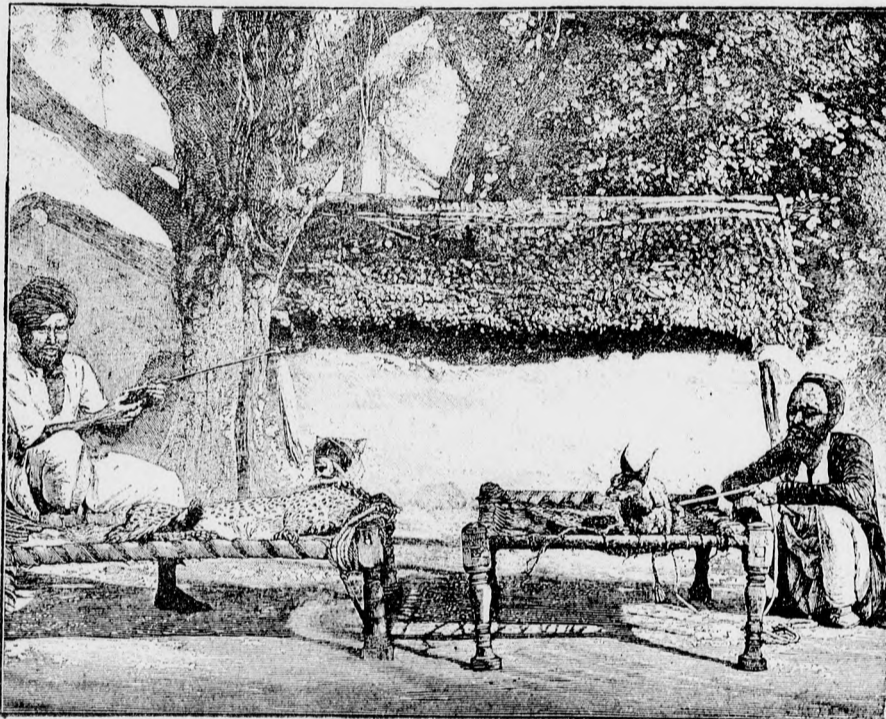
— Kiváncsi vagyok. Futok utána. Hé! Te legény! ki volt ez a remek leányzó?

— Ki volt? Hát a menyasszonyom!

— Hiszi az ördög! — vág közbe a félkarú — hiszen nem szerelmeskedtél vele.

— Látszik, hogy nagy ur vagy. Mi szegény parasztnak, a kít megszeretünk, azt meg is becsüljük. Ha a nagy urak imádkoznának, tudnák, hogy a Mi-atyánkban az áll: „és ne vigy minket a kísértetbe.“ Pár hét választ el a „holtomiglantul, addig megemberitem magam.“

Az arabus vezér tágra mereszti szeméit és öröm-ittasan kiált fel: „Mégsem utaztam hiába. Végre láttam a szerelmet.“

Afrika belsejéből.

— És?...

És a nő lassan, nagyon lassan érvényesíti be folyását, mert fél, hogy ha férje a remélt fokig ért; otthagya őt faképnél.

— Protekció és aljas számítás tehát. El! El innét. Itt sem látom a szerelmet.

— Oda menjünk. Ott vidám női kacaj vegyül a zongora észbontó zenéje közé. Az ablak redőin át boldog párokat látok csókot váltó ajkakkal ide-oda surranni! Nézd, mint sietnek beosonni e boldogságot ígérő helyre nők és férfiak egyaránt. Itt lakik a szerelem.

— Te félkezű, miért nem vezettél mindjárt ide?

— Nem tudtam, hogy árverezni szeretsz. Itt Amort darabokra tépve árverezik, „ki ad többet érte!“ Valódi aranyodért — talmi szerelmet kapsz.

— Nem értelek.

Az ajtó hirtelen feltárul és egy borizüen káromkodó férfialakot dobznak ki az előbb kaczagó hölgyek. „Nyomorult!“ Mit jössz ide pénz nélkül! —

JÁR A BABA...

Sétálni megy a baba,
Vigyáz rá a nagymama;
Nagy öröm ez: így látni
Múltat, Jövőt sétálni.

Jár a baba...

—❖ R A G Y A. ❖—

Irta: Reschner Ilonka.

Az apja egyetemi professzor volt s ezért nagyon sok, kevés ambícióval rendelkező szigorló udvarolt neki... a doktorráavatásig, de nem az anyakönyvvezető áldásáig.

Sokan szépnek tartották, pedig inkább pikáns és feltűnő volt hamvasszőke, dús hajával, boszantóan hegyes, keskeny orrával, hideg, fürkésző szürkekék szemével, melyeknek kicsiségét még fokozta a szintelen, világos szemöldök és a fehér keret. Valósággal hófehér keret. Valósággal hófehér volt a szeméialja, ott, ahol az érdekesarcú nők legtöbbször sötétes árnyalat kereng. Keskeny, befelé hajló ajkai metszésében s a mosolygásában sem volt semmi megnyerő kedvesség, inkább kihívó, öntelt, szekáns és hidegnek tűnt fel. Sem klasszikus, sem bájos nem volt, csak üde, fiatal. És mivel nem lehetett csunya, mindennapi arcának mondani, ezért sok, hirtelen itéletű rámondta, hogy szép.

Az alakja csinos, karcsú, telt volt, mint a normális fiatal lányoknak. Vontatott, ringó járása és huszáregyenes tartása nagyobbára affektálásból eredt, mint egyéni szokásból.

Ugy zongorázott, mint a konzervatórium számos félszorgalmu növendéke és ennél más téren sem vitte többre. Csupán a hangja volt kiváló... éles, akár egy gyöngytyúknak.

Ildának hívták. Ő maga, különösen az őszilevel-szőke, sulyos „Grätchen“-kontyára és az elmaradhatlan gavallérraira volt büszke.

A kalapjáról sohasem hiányzott a „szökek kékje“. Vagy kék, vagy azzal díszített volt; rendszeren oldalt felcsapva, hogy a csodaszínű frou-frou-ja annál jobban érvényesüljön.

Különben a modorával is, — minden felületes nevelése mellett, — mindenkivel szemben tudott érvényesülni, mert kissé erőszakos, hangosan mulató, begyeskedő és élénk temperamentumú volt, amely tulajdonságok föltétlenül biztosítják a könnyűvérű társaságok méltánylását.

Otthon a család szemefényének tekintették, aki parancsolhatott, mert ez természetes joga volt; lustálkodhatott, mert ez privilégiuma volt; mindent követelhetett, mert mindenhez jussa volt és kiméltelen, napszámosgoromba és politikusgúnyos lehetett, mert ez „jólállt“ a kis becének. Tréfásan még „Narfény kisasszony“-nak is szólították.

Nemcsak hogy neveletlenül bánt mindenkivel, de meg is ütötte a cselédeken kívül... Antát is, a nyomorék néjét, a ház púpos senkijét. — A szülői azt mondták rá, miért ingerelte magára a kis ideges babát...

A szakácsné azt főzött, amit ő rendelt, a varró-lány az ő dirigálása után varrt, oda mentek, ahova ő akart. Sőt Antával annyira ment a zsarnoksága, hogy saját szalonukban is csak akkor jelenhetett meg, ha ő engedte; ő meg soha nem engedte, ha a legjelentékelenebb gavallérja ott volt, mert véleménye szerint egy ilyen nyomoréknak még a sógorasszonyától is irtozik

minden jóízű ember. Még csak háttérnek, fényességéhez árnyéknak sem tartotta méltónak.

Egyszer csodálatosan, komolyan megtetszett egy nem egyetemi hallgatónak. Férfiás, szép ember volt és új alak a városban. Akkor helyezték át kinevezéssel törvényszéki bírónak.

Petki László volt a becsületes neve, de mivel sokáig távol tartotta magát a szalonok flirtelő klikkjaitól, „vén medvé“-nek keresztelték a lányok boszúságukban.

A „vén medve“ Ildát a sétatéri kioszkban látta meg először, az anyja és néhány protekciót leső dandy társaságában. Jókedvű, friss és csinos volt s nagyon jól állt neki a selyemszalmájú türkizkék kalap. A komoly embert a szomszédasztalnál tűzbe hozta a lány pajkos kedélye... aztán meg a langyos tavaszi alkony, a Balog Jancsi nótái... az aranyszínű hegyaljai s az ösmeretlenség varázsa. Legfőképp feltűnt neki az, hogy a lány vele szemben ül s még csak át sem kacérkodik, megelégszik a közvetlen udvarával. Igen, mert annál is fennebb hordta a fejét, hogy idegenekre nézzen, ha azok nem siettek hódolni neki.

Rövidesen megösmékedett vele, de akkor aztán

Lakodalmi menet szánkán.

le is hűtötte a lány gyöngytyú hangja s kiszámított, kecses modora.

Néha találkoztak itt-ott, de már nem kívánt neki komolyan udvarolni. Udvarias, kimért volt vele mindig. Ez izgatta, ingerelte Ildát, éppen ezért tartotta érdemesnek minden erkölcsi eszközt előszedni a meghódításra. Még sem sikerült.

Narfény kisasszony hiába akart vakítani, behunyt szemekre talált.

De mégis... azért is, forrongott a vágy, még inkább a sértett, daczos hiúság... megmutatom én...

Elvitte Antát is teniszezni. Szegénynek már semmihez sem volt kedve, de tudott engedelmeskedni panasz, szemrehányás, szomorú arc nélkül, hű kutya módjára, szeliden, jóindulattal. Belebészélte magát a „narfény, árnyék“ teóriába s eltompított kedélyével maga is boldognak képzelte magát, ha véznasága mellett pompázott Ilda gömbölyű, szabályos idomaival.

Önfeláldozó lelkével teljesítette ezt a kívánságot is. Elszokott ugyan a szabad sétától, a vidám társaságtól, még inkább a beszélgetéstől, de annál jobban

értett a félénk, szerény, tapintatos megvonuláshoz, a más előnyei csodálásához.

Ott volt az Ilda szép ellenállója is. Anta egy kissé hűvösnek találta Napfénykisasszonyhoz. Az Ilda rajongása mellé több tüzet képzelt tőle... többet... sokat.

Ilda bemutatta egy fölényes mosoly kíséretében s azután is sokat voltak együtt hárman.

Ilda billegett, kecsesen nyujtózkodott, hagyta, hogy a szél magához simítsa vékony batisztruháját, bordó-vörös rózsát tűzött fehér kivágott derekához, hátraszegte a fejét és úgy beszélt Petkihez, aközben hozzásimult a kis Antához és úgy nézett le reá mélységes kicsinyléssel. A sápadt, szomoru Anta úgy nézett ki mellette, mint egy hervadt, összezsugorodott levél a frissennyílt, életteljes virág mellett... nem mint egy szomoru, lehangoló dráma egy könnyű, kaczer operett mellett.

S az Ilda szép embere este hazakisérte őket. Nem csak udvariasan kimért, hanem szellemesen kedves, barátságos és jókedvű is volt. Sőt annyira ment az úton felvetett tárgy iránt a közvetlen lelkesültsége, hogy elváláskor Antának tisztelettel kezét csókolt.

A szegény lány majd elsülyedt szégyenében és megmagyarázhatlan kellemes zavarában.

Ilda bent a kapunál felbiggyesztette az ajkát s ebben fejezte ki azt, hogy savanyu örömmek tartja a lovagi szánalmat a fiatalság koldusával szemben. Meg volt győződve, hogy a nyomorék Senkinek csak a könyörületeség filléreiből szoktak dobni.

És boldog volt, hogy egész délután az ő árnya mellett világító fényét csodálta Petki.

Másnap aztán a legbóditóbb ragyogását akarta bemutatni Ilda.

Uj teniszpárti kezdődött. Két férfi pártner előállt. Egyik oldalon Ilda szervirozott. Előbb pajkos gúnnyal, dévajon szólította fel Antát negyedeknek.

A szegény kissé félősen vonakodott. Érezte, hogy most teljesen nevetségesnek akarja őt feltüntetni a maga előnyére. Valami erős elkeseredés ébredt benne, ami szokatlan erélyes ellentmondásra kényszerítette.

Ildát elöntötte a gyorsmereg, szinte rikácsolva parancsolta, hogy azonnal vegye a rákét.

Megdöböntő viharelőtti csendesség lepte meg a mindig lármás társaságot.

Anta vontatottan lépett a pályára s magához vett egy labdát.

Nagy, szomoru őzszemei delejesen, önfeledten, segítségért könyörögve tapadtak Petkire.

Ilda a győző imperator döllyfős mosolyával nézett körül. Petkit kereste, aki tegnap és ma folyton az ő rendes pihenőhelyén, a kőrifa alatt állt... de most nem volt ott.

Valaki ideges aggodalommal vette ki a labdát Anta kezéből s reszkető, vékony karját erős karjaiba fűzve, elvezette a pályáról. Egyidejűleg komor, megvető hangon vetette oda Ildának:

— Többet nem fog magának engedelmeskedni.

Ildában az ördögi rosszindulat ingerültségben csapott ki.

— Mi jögon teszi ezt?

Petki most már nyugodt, energikus, teljes öntudatos hangon felelt:

— A vőlegény jogánál fogva!...

A szegény kis Anta úgy érezte, hogy mindjárt felfordul vele ez a nagy, érthetetlen világ. Sulyosan, fáradtan kapaszkodott Petki karjára s fejét öntudatlanul, szédülten vállára hajtva, fölegyenesedve hozzásimult.

S amint így egymás mellett álltak, senkisémm mondta volna, hogy nem összeillő pár az az egészséges, erős férfi s az a gyenge törékeny nő; de azt sem mondta volna, hogy az a sápadt, bájos, szenvedő lány nyomorék, hiszen alig volt görbe, amint az egyenes emberhez simult, mint ahogy csak akkor hajlott a gyenge ág is, ha támasz nélkül áll.

Egyszerre, mint egy delejes áram, az a gondolat rezgett át a társaságon, hogy ez a finom kicsi alak csak azért látszott eddig görbének, mert a nővére túlzottan merev tartású volt mellette. Meg aztán a „fény és árny“ teóriájában is az a főigazság, hogy a vakító, éles napfényvel szemben mindig kellemesebb a szelid, halvány árnyék. Hogy pedig a szomoru, szellemes dráma, vagy a léha, könnyüvéru operett tetszik-e jobban, az mindig az egyéni műveltségtől s izlés-től függ.

Annyi tény, hogy a szép Ilda elfogult apja azon év júniusában nagyon sok szigorlót visszadobott a vizsgákról, mivel a kis sárkánykigyónak még protekcióért sem akart kurizálni egy sem.

Hja bizony, ha a napfénynek olyan rossz tulajdonsága is van, hogy eltűri a maga ragyogó szépsége mellett a vizás esőpermetét, ragyának nevezik s ez már a legszebb ördög játéka, szép, de kártékony s minden jóhitű ember irtózik tőle rontó hatásáért...

Csúfoljatok...

*Csúfoljatok, csúfoljatok,
A gúnnyra én mitsem adok.*

*Érhet szitok, borithat gáncs,
Utamban nőhet a bogáncs.*

*Ha váddá érik a harag
És vet iszonyu hullámokat.*

*Felhorkan mind a gyűlölet,
S engem ujjongva közrevet.*

*Ha jö irigység, rágalom,
Fogesattogásuk hallgatom...*

*Tövis ha szúr, éget, sebez,
Utam azért csak egyenes;*

*S áttörhet szívemen a kín:
Nem látjátok meg könnyeim!*

Vidor Marcsi.

A vasdoktor.

Irta: Kövér Ilonka.

Feltay Andort nem is ösmerték más néven, mint a „vasdoktor“. Hogy ki adta neki e nevet, azt nem tudta meg soha, de aki az erős, daliás fiatal emberrel találkozott, az mind elősmerte, hogy a név ráillik viselőjére. Vashól volt a teste, a lelke. Egész erejével a tudománynak élt, czimborákkal, asszonynéppel nem törődött soha. Pedig ő vele ugyancsak törődtek! Sok ábrándos leányszív álmodozott arról a szép, magas fiatal emberről, ki oly egyforma közönnyel tekintett rájuk.

Andor árva gyermek volt. Szülőt egész kicsiny korában veszté el. Édesanyja húga vette ekkor magához az alig hétéves gyermeket. Az eszes, komoly fiút csakhamar megszerették mindnyájan. Tekzy Károly és neje saját gyermeküknek tekintették s a vele egykorú Tekzy Béla igaz testvéri szeretettel csüggött rajta. Két évre rá Tekzynének kis lánya született. Egy szőkefürtű, kékszemű angyalka. A kis Mártha, mint kis tündérr királynő növekedett a két fiú között, kik egymással versenyeztek, hogy melyikük dédelgeti jobban az aranyhaju babát.

Évek jöttek, évek multak. A két fiú elvégezte az egyetemet. Béla a tanári pályát választotta, Andor orvos lett. Midőn a diploma kezében volt, garçonlakást vett magának s megkezdte működését.

Az aranyhaju baba pedig ezalatt gyönyörű hajadonná serdült. — Andor, ki együtt növekedett vele, s látta, mint fejlődik a gyöngye baba eszményi szép nővé, bálványozni kezdte hűgát.

Elérkezett az első bál. Midőn a hófehérbe öltözött Mártha, unokafivére karján a teremben megjelent, csodálkozás moraja futotta végig a társaságot. A leány nagyon szép volt.

A káprázatos est elmúlt. Andor íróasztala előtt ül. Fülébe zsong a cigányzene, szemei előtt lebeg Mártha alakja. Ujra meg újra átéli azokat az édes perczeket, midőn a gyönyörű leányka meghitt bizalommal simult karjához. Hiszen testvérek! Testvér! De hát lehet-e testvért így szeretni!? Az ifju szívére szoritja kezét. Ezen az estén ösmerte meg saját lelkét, ezen az estén tudta meg, hogy az a vonzalom, melyet a leány iránt érez, több, sokkal több a testvéri szeretetnél.

Másnap fölkereste Tekzyéket. A leány megragadta karját s kis szobájába vonta magával.

— Andor, kedves Andor, — suttogta izgatottan, alig vártam, hogy beszélhessek veled. Azt akartam, hogy te légy az első, ki titkomat megtudod: Andor, én szeretek!

A fiatal ember elsápadt, a leány nem látta, pirulva fordította félre fejét.

— Kit? — kérdé fojtott hangon.

— Bedőt.

— A bárót! — kiáltott fel az ifju eltitkolhatatlan keserűséggel. — A bárót szereti, azt az embert, kinek kicsapongásai városszerte ösmeretesek!

— Igen, őt szeretem! — suttogott tovább a leány. — Ha tudnád, mily boldog vagyok tegnap óta. Midőn vele táncoltam, egy egész ösmeretlen érzés tölté be szívemet, úgy éreztem, mintha már nem is ezen a világon lennék! Nem mondotta, de érzem, tudom, hogy ő is szeret. — Andor, te nem felelsz, hát nem örülsz az én boldogságomnak? — kérdé a leányka, nefeletsszemeit az ifjura emelve.

— A te boldogságod az enyém is, Mártha, de féltelek...

— Oh, — nevetett föl a leány, — azt akarod mondani, ugy-e, hogy a báró kissé könnyelmű ember, de én nem félek, az én szerelmem meg fogja őt javítani.

— Adja Isten, hogy ne csalódj, — szólt az ifju halkán, s búcsút mondva hűgának, gyorsan elhagyta a szobát.

Hazaérve otthonába, kimerülten roskadt le. A fejé zúgott, fájt kegyetlenül, lüktető halántékára szoritotta kezét s meredt szemmel bámult maga elé. — Mártha, én édes elvesztett üdvöségem, sóhajtott felindulástól remegő ajakkal, s a csöndes garçon-

szobában egy eddig soha nem hallott hang jajdult fel hosszan, keservesen. Egy szerelmes férfi kínos zokogása.

Ah, hát a vasdoktor sirni is tud!

Mártha menyasszony lett. Az esküvő egy év múlva lesz. Azokból a nefeletsszemekből az egész gyermekszív boldogsága kisugárzott. Andor vérző szívvvel nézett az esküvő elé. Tudta, hogy az a mélyérzésű gyermek, kit ő egész lelke hevével szeret, nem lesz boldog soha azzal a kicsapongó emberrel.

A vasdoktor egy betegétől siet haza. Az egyik fordulónál egy emberpár ötlük szemébe, kik szorosán egymáshoz simulva haladnak előre. A férfi most ránéz. A báró volt. Andor arcát elfutotta a vér, nem tudott uralkodni magán. Odalép eléje:

— Báró úr, nem tartom jellemesnek az oly férfit, ki vőlegény létére kalandokat keres.

Bedő báró megvetőleg nevet fel:

— Mit bánom, akárminek is tart, jól tudom, hogy szerelmes a menyasszonyomba, tőlem szerelheti tovább is, teljes szabadságot adok neki e tekintetben, hiszen eddig is nem tudom: nem volt-e ön több reá nézve a testvérnél!

— Nyomorult! — kiáltott fel az ifju. — Köszönd annak, hogy a hűgomat imádom, mert különben torkodra forrasztanám e szót.

S elrohant, mert attól félt, hogy saját körmeivel fojtja meg a — hűga jegyesét.

Reggel heves főfájásra ébredt. Föl akart kelni, de erőtlenül esett vissza párnájára. Kimondhatatlanul szenvedett. Másnap fel-tápáskodott nehezen s elment Tekzyérhez. A leány kaczagva ment eléje, de a kaczag elhalt ajakán, midőn fivére sápadt, szenvedő arcát megpillantotta.

— Andor, mi történt veled?

Ismét ott voltak a hófehér leányszobában.

— Mártha, édes kis hűgom, — szólt az ifju, megragadva a leányka kezét. — Hagyd el azt az embert, ne szeresd, nem szabad szeretned, nem magyarázhatok meg mindent, a te tiszta lelked nem értené meg, de tudod, ugy-e tudod, mennyire szeretlek, ennek a szeretetnek nevében kérlek, küldd vissza a gyűrűjét, küldd vissza még ma!

— Andor, — szakítá félbe a leány, — Andor, neked lázad van! Visszaküldjem a jeggyűrűt, de hát miért?

— Mártám, az az ember nem szeret téged, tegnapelőtt este...

— Ah, — kaczagott fel a leány, te a tegnapelőtti kalandról beszélsz, hiszen azt Bedő elmondta nekem már tegnap!

— Elmondotta neked, — kiáltott fel az ifju, a leány karját megragadva. — Hát amit a testvér nem mer elmondani, félve, hogy foltot ejt vele a te angyali lelkeseden, azt elmondotta — a vőlegény! Ah, milyen ocsmányság!

— Ocsmányság? — kérdé a lány ingerkedve. — Ocsmányság, hogy elárulta azt, hogy végre akadt egy oly szempár is, mely a „vasdoktor“ szívére is fel tudta olvasztani!

— Az én szívemet, — csodálkozott a fiatal ember, — nem értelek!

— Az ám, mert nem akarsz megérteni. Bizony, doktorkám, le vagyunk leplezve, hogy tegnapelőtt este egy kis szőke angyallal enyeleltünk, — pajzánkodott a leányka, — s midőn fel lettünk fedezve, még mi adtuk a megsértettet, goromba szavakkal illetve az enyelgés megzavaróját és azután elfutottunk.

A fiatal ember bámulva hallgatta a nevető leányt, de az utolsó két szóra keze ökölbe szorult:

— És te, Mártha, te elhitted ezt neki?

— Miért ne? Bedő nem hazudik nekem!

— Akkor hát én vagyok a hazug, ugy-e, ha azt mondom hogy vőlegényed a leggyalázatosabb gazember, ki nem érdemli meg, hogy tisztességes ember rátekintsen! Nem akartam lelket megmétélyezni oly dolgokkal, melyek nem neked valók, de miután jegyesed már megtette ezt, elmondok mindent. Igen,

tegnapelőtt este találkoztam Bedővel, de a hölgy az ő karján volt, nem az enyémen, ő volt az, ki édes, beczéző szavakat suttogott az angyal fülébe, s midőn én közbeléptem, akkor azt mondta... azt mondta, hogy legyek a szeretőd, ha annyira szeretlek...

— Hazudsz! — sikoltott fel a leány kétségbeesetten. — Bedő szeret, Bedő nem lehet nyomorult!

Keserű kacagás volt a felelet. A leányt e kacaj még jobban kihozta sodrából, odalépett a fiatal emberhez s vad, fékevesztett indulattal sziszegte fülébe:

— Igen, te vagy a nyomorult, nem mertél szembeszállni vele, mert gyáva vagy...

Alighogy kimondta e szót, már meg is bánta.

A vérgisértelt fiatal ember arcza lángbaborult, odaugrott hozzája, de rémült arcát látva, ütésre emelt karja lehanyatlott.

— Mártha, — suttogta szakgatott hangon, — Mártha, ne büntessen az Isten ezért a szóért.

És anélkül, hogy visszapillantott volna a remegő leányra, szilárd léptekkel elhagyta a szobát.

***

Mártha nem nyugszik. Lelke különös változásokon ment keresztül. Völegénye ölése öröm helyett undort szül lelkében, esőkjától megborxad. Éjjel-nappal Andort látja maga előtt kigyúlt arczeal, villámló szemekkel. Szavai folyton fülébe csengenek

— Völegényed a leggyalázatosabb gazember, a hölgy az ő karján volt, legyek a szeretőd. — Nem, nem lehet ez igaz és mégis, Andor nem hazudott soha, és ő elűzte azt a komoly, jó testvért magától, ősmerte büszke jellemét, tudta jól, hogy többé nem lépi át e küszöböt, s a leányt napról-napra emésztőbb vágy fogta el, hogy fivérét kiengesztelje, de az ifju nem jött.

***

Egyik este, midőn Mártha völegényét az előszobába kísérte, egy levélkét pillantott meg ennek zsebében. Egy öntudatlan erő úgy húzta e levélhez, szemeit beteges izgatottsággal veté reája. — Bedő még egyszer karjaiba szorította a kipirult lánykát, ki kitörő hévvel hajtotta fejét keblére, míg balkezeivel lassan kihuzta a levelet és saját zsebébe rejté.

A báró elment.

Mártha szobájába sietett s bezárta ajtaját. Kirántotta a levelet zsebéből s remegő kézzel szakította fel borítékját. Lázasan futotta végig a sorokat, mikor végéhez ért, térdei megcsuklottak és sirva rogyott le: „Oh, Andor! Mennyire igazad volt, és én nem hittem neked!”

Azután lassan fölkelte térdeiről, asztalkájához ment s elővéve egy ibolyaszínű levélpapírost, írni kezdett:

„Báró úr!

Azt hiszem, szükségtelen magyarázatokba bocsátkoznom, a mellékelt levél megmagyaráz mindent. Kérem, vegye tudomásul jegyességünk fölbontását.”

Aláírta nevét s egy borítékba tette a másik levéllel és jeggyűrűjével együtt. Mikor készen volt, úgy érezte, mintha szíve nehéz lidércnyomástól szabadult volna meg. Csodálkozott, hogy egy csepp fájdalmat sem érez jegyese elvesztése fölött. Nyugodt, elégedett volt és egész gondolatvilágát Andor tölté be.

***

Elérkezett Mártha születésnapja. E napon volt az eljegyzés egy évvel ezelőtt, e napon kellett volna lenni az esküvőnek.

Korán reggel egy gyönyörű esokor érkezett Tekzy Mártha ezimére. Remegve szakította föl a mellékelt levelet. Egy kártya hullott ki belőle, Andor kártyája. A leány elpirult s öntudatlanul ajkához emelte azt az üres kártyát.

Este színházba mentek. Mártha keblére tűzte Andor virágát. A vasdoktor fölkereste őket páholyukban. Mindenkire volt egy-egy kedves szava, gyöngéd tekintete, csak Mártához nem szólt, csak Mártához nem tekintett.

A függőnyt fölhúzták. A leány egyszerre magán érezte fivére tekintetét. Lassan visszafordítá fejét, tekintetök találkozott. Az ifju szeméből oly nehéz szemrehányás, oly mélységes fájdalom sugárzott feléje, hogy a leány zavartan süté le szemeit.

***

A leány e percztől kezdve ki lett cserélve.

Ideges, nyugtalan s napról-napra halványabb. Szülői s Béla aggódva kérdezik, de a gyermek kitér a kérdések elől.

Egy este Béla később tért haza, mint rendesen. Izgatottan járt föl s alá szobájában.

Tanulmányfej.

Midőn szülői nyugodni tértek, kiment a folyosóra.

Húga szobája mellett elhaladva, halk zokogás ütötte meg fülét. Egy másodperc alatt bent termett a fehér leányszobában s odarohant a zokogó gyermekhez:

— Húgocskám, angyalom, mi bajod?

A leány görcsösen simult fivéréhez s zokogástól elfult hangon beszélni kezdett. Elmondott mindent.

Az ifju meglepetve hallgatta testvére szavait s azután eltaszította magától.

— Szerencsétlen! — kiáltá, — azt mondtad neki, hogy gyáva, te, te mondtad ezt neki, te, kiért holnap az életét teszi kockára.

— Mit mondasz? — kérdé a lány rémülten.

— Igen, — nem volna szabad elárulnom, de tudj meg mindent. — Ma délután együtt voltam vele egy kávéházban. A szomszédasztalnál néhány fiatal ember pezsgőzött, köztük Bedő, ki mámoros fővel rólad kezdett beszélni. Andor arcza lángbaborult, neved hallatára, odalépett a báróhoz s keményen szeme közé nézett: „Báró, megtiltom önnek, hogy Tekzy Mártha

Szavai igazságában való föltétlen hitem és bizalmam, és sorsa iránti végtelen részvétem kijelentése után, Margit újból fölvetette elbeszélésének megszakított fonalát.

— És Abay is szeretett engemet és szenvedett velem. Szórakozott és ideges lett; idővel betegeit is elhanyagolta; majd éjszakákon ivott és dorbézolt, feledést keresve. Mentül hevesebb lett hozzám való szerelme, annál odaadóbb volt Béla iránti barátsága. E barátság volt számára az az egyetlen mentő gerenda, melybe a vízbefuló görcsösen kapaszkodik, hogy a biztos elmerüléstől megmenekedjék.

— És sorsunk kereke föltartózatlanul szaladt, gurult a lejtőn lefelé, a biztos romlásba, a kavargó örvény felé, honnan a végzet vigyorgott feléje.

Eddig jutott elbeszélésében, midőn az étkezés ideje megérkezett. Kiki szóltanul fogyasztotta el ebédjét s rövid pihenés után visszamentünk a szalonba s Margit folytatta élettörténete elmondását.

IV.

— Egy nyári napon férjem elutazott s csak másnap kellett volna visszatérni. Estefelé egyik barát-nóm beteg gyermekét látogattam meg s esti kilenczkor gondolatokba merülve, egyedül ballagtam hazafelé. Szívem oly nehéz volt, lelkem telve sötét sejtellemmel. Minden nesznél fölrezzentem, minden árnyéktól megijedtem.

— „Jó estét!” — szólalt meg egyszerre egy édes és mégis féltett hang, melyre keblemben heves lökést, majd fojtó szorulást éreztem, mintha a szívem szakadt volna le. — Abay volt, aki köszönt s most mellém lépve, szóltanul karjába fűzte karomat, s csak aztán mondta lakonikus rövidegessé: „elkísérem”.

— Én képtelen voltam szólni, s némán, akaratlanul, öntudatlanul lépkedtem mellette. Szívemben repeső öröm támadt, hogy „vele” lehettem, egyedül; így kart karba öltve „vele” sétálhattam a csendes, fényes, holdas estén. Lelkem valamelyik zúgában ugyan ott derengett a halvány sejtelve tettem helytelenségének, helyzetem veszélyes voltának, de tisztán nem éreztem semmit, mert gondolataimat összegabalyította az édes bizsergés, mely egész testemen végig szaladt.

Körsétánk után végre házunk elé értünk. A kapu nyitva állott, a ház egész néptelennek látszott. Hugó velem jött egészen lakásom ajtajáig. Itt feltűnt nekem, hogy a folyosóajtó nyitva volt s a konyhából senkisémet jött elémbé. Máskor talán haragudtam volna a cseléd könnyelműségén s engedelem nélkül való eltávozásán, de most nem törődtem tovább vele, mert egész lényem zavart volt.

Amint a szobaajtót felzártam, Hugó halkán, remegő lélekzettel kérdezte: „Bemenjek”? — Én nem feleltem, s ő velem jött és magunk után betette az ajtót. A földszintes szoba kertre néző ablaka nyitva állott s rajta beáramlott a nehéz virágillat, mely végkép elkábitott.

Gépiesen letettem a kalapot, keztyűt s a pamlagra ültem. — Abay elém térdelt, fejét ráhajította ölben nyugvó balkezemre és úgy maradt sokáig szóltanul, csak keble zihálása és gyors, nehéz lélekzete mutatta nagy felindulását. Én mozdulatlanul ültem helyemen, csak jobbkezemmel Abay haját simogattam, nem gondolva meg, hogy azzal olajat öntök a tűzre. Szemem tágra nyitva állott s forró tekintetemmél me-reven a holdba bámultam.

A csend félelmetes, nyomasztó volt s midőn az ablak alatti jázmin-bokor lombja megzörrent, annyira megijedtem, hogy felsikoltottam. Iszonyatos nyugtalan-ság vett rajtam erőt s fölemelkedtem.

— Hugó, menjen haza! Én nagyon félek, — mondtam Abaynak, ki térdelve maradt s most az üres pamlagra hajtva fejét, — indulatos zokogásban tört ki.

— Igen, hazamenjek, mint kilökött, kiveret eb, mert fél tőlem, mint valami rablótól. Pedig, ah, ha tudná, mennyit szenvedek magáért!

Ha csak sejtene is, mennyire szeretem, imádom!... De hiszen maga azt jól tudja! De játszik velem, mint macska az egérrel! Örömét leli vergődésében! Tetszik magának, ha látja, hogy mint veszem el fokozatosan az eszemet magáért!

— Mint egy félelmetes viziót, két vérben úszó, pokoli tűzben égő szemet láttam feltűnni. Lábam meg-ingott s remegve, ijedten sutogtam: „Béla!”

A következő pillanatban valami fényeset láttam megcsillámlani, majd egy kis gyenge lángot föllobogni, egy durranás, karomban heves fájdalmat éreztem, s aztán, nem tudtam semmit.

Margit kimerülten hátra dőlt a pamlagon, megborzongott s szemét lehunyta, mintha egy iszonyatos látványtól akarta volna tekintetét megvonni. Majd fel-rezzent és tovább beszélt.

Mire magamhoz tértem, karom be volt kötve és a mellékszobában fájdalmas nyöszörgést és elfojtott, ijedt suttogást hallottam. Mint villámtól érve, fel-ugrottam s odarohantam... Egy pillanatra a pokol nyílt fel előttem, lángnyelvek kapkodtak felém, s szörnyek vigyorogtak rám...

Az ágyon a férjem feküdt, véres fejjel, ziháló mellel, kínosan nyögve.

Midőn első kábultságomból fölocsudtam, csak egy gondolatom támadt, egy vágy fogott el: férjem-nek élni kell! S óh, az erős akarat csodát művel, s az Isten sem hagyja el az erősen törekvőt, ha az mindjárt oly gyalázatos bűnös is mint én voltam. Férjem felépült, csakhogy bárgyú, tehetetlen maradt. A test elárvultan maradt a sivár földön; a lélek, az ész azon a kis lyukon szállt el, mit a romboló ólomdarab okozott.

— S hogy történt — kérdeztem, — hogy férjed rátok lesett s az iszonyatos szerencsétlenség bekövetkezett?

— Béla előbb végezte el ügyeit, mint gondolta, s még a délutáni vonattal hazautazhatott. Otthon csak a cselédet találta, kit aztán értem küldött. De mivel én a körúton jöttem haza, Mina nem találkozott velem. Férjem a jázmin-bokor alatt várakozott. A többit elképzelheted. Midőn Béla az első golyóra engem lehanyatlatlan látott, a másikat fejének irányította, de az Isten könyörületes volt hozzám, nem engedte, hogy halált okozzon, bár nekem áldás lett volna halálom, s Bélának az életbenmaradás nem volt kegyelem.

Szülőim akkor már nem éltek. Utolsó pénzünket Béla hosszú betegsége emésztette fel. Felgyógyulása után varrással kerestem meg kenyerünket. Abay fel-ajánlotta segítségét, és midőn én ezt, természetesen egyszersmindenkorra visszautasítottam, soha viszont-nemlátásra elutazott.

Margit itt mélyen feilélékezett, mint a néző szokott egy szomorujáték utolsó jelenete végénél. Én csak úgy küzdöttem a könnyekkel s midőn hangomnak félig-meddig ura lettem, a felindulástól remegő nőt sétára szólítottam fel, hogy elvonjam figyelmét a mult

szomorú emlékeitől. De ő tagadólag rázta fejét s rövid szünet után újból megszólalt.

V.

— Számos barátomat, tisztelőmet, ösmerősömet mintha a föld nyelte volna el, egy sem volt, ki egy kis támaszszal, vigaszszal szolgált volna. Egy kis földszintes udvari szobában laktam, az immár testileg ép férjemmel, ki mint hű eb ragaszkodott hozzám s léptenyomon követett engem.

Bélán lelkem minden fázisával csüggttem s térdén állva imádkoztam Istenhez, hogy tartsa őt meg nekem, hogy önfeláldozó, lelkiösmeretes ápolással levezekelhessem bűnömöt. Elzárkózva a rút világtól, hol szomorú tapasztalat szerint, a testiség a lelken győzni szokott, csendben töltöttem napjaimat, szobám nedves, négy fala közt. Varrógépem zakatolása, Béla érthetlen motyogása, és itt-ott egy-egy eltévedt légy zümmögése volt az egyetlen nesz, mely a siri csendet felváltotta. A friss levegőre este mentem, Bélával karomon, s az éjt leg-

Korcsma Tirolban.

többnyire álmatlanul töltöttem, sötét gondolatokkal tépelődve. — Nem csoda hát, hogy egészségem megingott.

Egy téli éjjelen Béla fülsiketítően felordított s mielőtt megakadályozhattam volna, kiszökött a havas udvarra. Meztláb, alsó ruhában ott állott a dermesztő hidegben s öklét rázta egy képzelt alak felé, mely engem akart tőle elrabolni.

Szelid rábeszéléssel, beczező szavakkal sikerült izgatottságát lecsillapítani és őt a szobába visszacsalni. Visszafeküdt szegény az ágyba, melyet csak a ravattal cserélt föl. Ötödnapon kikísértem őt a temetőbe s onnan visszajövet buggyant ki először ajkamon a vér, melynek látása mást talán iszonyattal töltött volna el, nekem pedig vigasztaló megnyugvásul szolgált, mielőbbi megváltást remélve tőle.

— És látod, Irma! a sors nemcsak könyörtelen, de még ironikus is. Avagy nem gúny volt az, hogy abban a lelki-testi stádiumban, a halál előcsarnokában, gazdaggá lettem? Egy külföldi rokonom reám hagyta egész, nagy vagyonát s én a legkínzóbb nélkülözésből legnagyobb kényelembe kerültem. Ha Béla életében

jutottam volna hozzá, talán örülni tudtam volna neki de így!...

— Amint gazdagságomnak hirtelen híre terjedt, persze rögtön számos barátom, jóakaróm akadt, s bár undorodtam tőlük és utáltam őket, mégis engedtem rábeszélésüknek s ide jöttem, gyógyulni.

Itt hangosan, élesen fölkiacagott, mely kacaj annál szörnyűbb volt, mert vele egyidőben Margit szeméből egész könnyár tört elő. Egyideig aztán csend volt, majd hangos, görcsös sírásba tört ki a szép szenvedő. Karsu természetét, mint őszzsel vihar a vékony nyírfát, megremegtette, rázta, hajlította; a fuldoklás, zokogás azt hittem, rögtön vége szakad a gyöngye életfonalnak.

— Margit, édes, csillapulj kedvesem, — szóltam hozzá a szeretet leglágyabb hangján. Túlságosan megértetted magad, nem kellett volna megengednem, hogy annyit beszélj. Ő pedig egy pillanat alatt lábaimhoz csúszott; két forró, izzadt kéz kulesolódott az enyémbe; arcán kigyult az áruló rózsza; pupillája kitágult, tekintete átszellemült s remegő hangon suttozta:

— Nem kellett volna megengedned? Oh, hisz kegyelmet, könnyőretet gyakoroltál velem, hogy meghallgattál! Szívem úgy megkönnyebbült tőled, hogy elmondhattam azt, mit annyi idő óta szívembe temettem!

Majd ölembe hajtotta fejét s halkán beszélt tovább.

— Akkor az erkélyen, mikor elájultam... őt... őt... Abay Húgót láttam viszont... és... és... nem volt egyedül!... Egy szép, fiatal nő simult karjához. Boldogan egymás szemébe néztek és sokatmondóan összemosolyogtak!

Szívem majd megszakadt, úgy vert. Nem tudtam, mit csináljak, mit szóljak. A vigasztalás egy szavát sem találtam, látva a kint, mit a viszontlátás Margitnak okozott. — Némán ültem hát helyemen és simogattam, esókolgattam a lehajtott, szőke fejét.

Egyszerre Margit összerándult, felugrott, s szinte szállva szökött oda az erkély mellvédfalához. Belékapaszkodott a rácsba s remegve, tündöklő, lázas szemmel egy pontra meredt. Tekintetének irányát követve, egy magas, barna férfit láttam közeledni. Lassan lépdelt előre, nem törődve a nyüzsgő sokasággal.

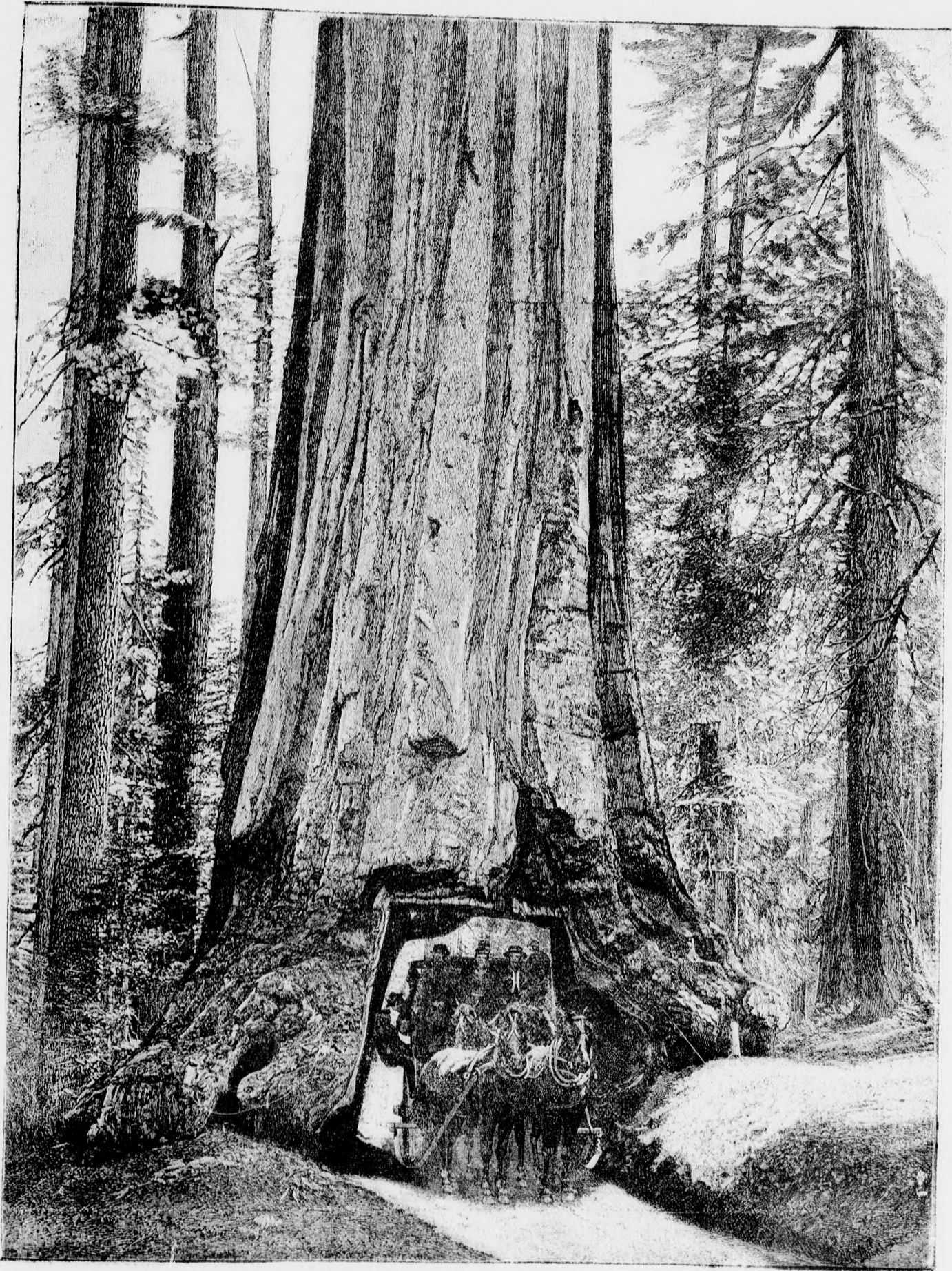
— Tudtam, éreztem, hogy jön, — motyogta Margit. — Hugó, Hugó! Mért hagyta el? Mért nem szeretsz többé?

Midőn az említett alak az erkélyhez közel ért, Margit velőtrázóan felsikoltott és megtántorgott.

A következő pillanatban egy férfi karjában feküdt, ki megható, odaadó szeretettel, de fájdalmas aggodalommal nézett rája, szerelmes, édes, nyugtató szavakat suttozva hozzája.

A férfi Abay volt és nem volt nő. A nő, kivel Margit látta, csak sógornője volt.

Margit nem vette le szemét a szeretett férfiről, s szivig ható odaadással mosolygott rája. Majd hirtelenül Abay nyaka köré fűzte két sovány, reszkető karját; fejét szinte odatapasztotta a férfi széles melléhez, mint menedéket kereső kis madár, remegve, meglapulva

A világ legvastagabb fája (Ohióban).

az erős karok közt s elfuló lélekzettel, könyörögve rebegte:

— Hugó, ne menj el! Hugó, ne hagyj el!

A válasz ott volt a férfi tekintetében s én a meghatottságtól zokogva, elsompolyogtam az erkélyről, hogy jelenlétemmel ne zavarjam a két sokat szenvedett szerelmes boldog viszontlátását.

Fölösleges talán mondanom, hogy távozásomat nem vették észre. De másnap fölkerestek s Margit arcán az új élet, az új egészség hajnalpirja fénylett.

SZÁZADVÉGI FÉRJ.

(Regény egy kötetben.)

Írta: V. GAÁL KAROLIN.

(7. közlemény.)

V.

A leánybüszkeség.

— Kedves anyám, bemutatom neked Ágostainé asszony unokahugát, Edith kisasszonyt! Ha megengeded.

— Miért ne? Foglaljon helyet mellettem, szép gyermek!

A francia társalgónőnek mondta, hogy menjen sétálni, adja át Edithnek mellette a helyet.

A társalgónő örült, hogy a termekben körül-sétálhatott az intézeti francia kisasszonynyal.

— Emil, — szólt angolul a fiához, — egyedül akarok társalogni eszményeddel. Menj barátaidhoz pár perczre.

Emil megcsókolta anyja kezét s elment onnan.

Oh, oly örömet hallgatta volna, mit beszélnek együtt.

Heves öröm dobogtatta szivét a gondolatra, hogy most az ő anyja ösmerni tanulja Edithet.

Attól nem félt, hogy ne adna okos feleleteket.

A másik teremben olyan ülőhelyet választott, hol látta őket s tanulmányozta arcukat.

Ő méltósága elsőben jól végigvizsgálta Edith alakját és öltözékét.

— Kegyed rokona az intézet tulajdonosnőjének, Ágostai asszonynak?

— Anyámmal testvér a kedves jó nagynéném.

— De már árva, ugy-e?

— Öt év óta.

— Nehéz lehet egy árvának a sorsa. Ritkán akad jó rokonokra.

— Oh, én e részben boldog vagyok!

— De a nénikéje sem él örökké! Mit csinál azután? Vagy tanult annyit, hogy oklevele van, és egykor tanítónői jövedelméből fönn tudja magát tartani?

— Nem akarok oklevelet, sem tanítani. Semmi kedvem az iskola levegőhöz, és a sokféle makacs gyermekekkel való vesződséghez.

— Hát gépvarráshoz ért?

— Nem, nagyságos asszony. Oh, bocsánatot kérek, én oly ügyetlen vagyok a czimek ösmereiben!

— Czimem ugyan méltóságos, gyermekem, de azt elegen elhibázzák... Miért kellene éppen magának tudni oly pontosan?

— Igaz, egész életemben, valamint eddig, ugye ezentul is nem szükséges a czimezéssel vesződnöm,

mert oly magas egyének körébe jutni semmi vágyam!... Bocsássa meg méltóságod ez őszinteségemet, de én félek a magas uri köröktől, csak távolról bámulom fényüket, nekem oly nagyon sokkal kedvesebb lent, ahol születtem. A virágos rétek, erdők közt, ahol az emberi sziv boldogabb, szabadabb és nyugodtabb lehet.

— Kis ábrándos!... Hát teljesen falusi?

— Igen, a szülőim falun éltek, falun haltak el!... Régente jeles hősök voltak anyám családjában, de az mi reánk éppen nem vetett semmi dietsfényt!... Ami elmúlt, azzal nem ér semmit büszkélkednünk.

— No ez nem úgy van! Az előkelőség egyik jellege, a mult fényének, hitének megőrzése, tudata. Köztünk a családok férfitagjai vannak hivatva szigorun előkelők maradni minden tekintetben. Vannak kötelességeink, miket teljesítenünk kell, a szivnek beavatkozása nélkül!... Tudja, gyermekem?...

— Oh igenis, értem én mindezt!... Azért sohasem tudnám elhinni, hogy magas származásuak között boldog tudna lenni az, ki az aranyos termeknél többre becsüli a kék eget!... Bársonynál, selyemnél az igénytelen jó olesó szövetű öltözeteket!... A néni is szereti a selymet, bársonyt, de én nem!... A szegénynek dologhoz való ruhája legyen, s ünneplője is szerény maradjon... Hálát adok Istennek, hogy szegény sorsban szegénynek, egyszerűnek születtem.

— Kedves kis parasztleány! Mosolygott ő méltósága. Így a műveltséget is gyűlöli szegényke, mert az is csak előkelők sajátja lehet!

— A lélek műveltségére mi szegények is törekedhetünk már a mai korban. Szerettem, szeretek is tanulni, amit csak felfoghatok. Nagynéném jól vezetett.

— De zenét nem ért?

— Van róla fogalmam. És annyit tudok is, hogy azáltal kenyeremet megkereshetem.

— Ah, a kenyérért tudni valamit, egész más, fiam, mint arra születni, művészetig vinni, mert a szellemi képességet erőszakolni nem lehet!...

— Valóban nem. Ugy hiszem, nagyobb hajlamom van a festészethez. Tanultam szépen rajzolni, vízfestésben jól előre vitt tanárom, de olajfestés jobban tetszik nekem.

— Csakhogy nem való oly magas tudományokba kapaszkodni, fiam, amelyekre nem születünk! Az ócska ruhák foltozása és a festészeti művészet közt, valamint a kerti kapa és a zongora közt nagy a különbség. Szerencsétlen az, aki sorsán fölül kapaszkodik! Előbb-utóbb vissza kell esnie.

— Aki nem bátor és nem eszes, mindenesetre hátramarad! — felelte Edith. — De ha erős lélekkel előre törekszünk s az akadályok leküzdése előre segíthet bennünket, nem szabad sárban maradnunk, hogy lábaink beléragadjanak! Csak ne magasra, ne nagyra vágyjon az ember. Ahoz bizony sok kell, úgy pénzből, mint protekcióból, ami nem igen kerül a szegénynek.

— Kegyed, édesem, még lehet boldog, miután nem vágyódik magasra! De emlékezzék, szegényke, a magas származásu férfi nem száll le szerelemből a palotából a mezőre egy falusi leány kedvéért! Nem lehet magához lerántani a fényes polcon álló férfit, mert nem az a hivatása, hogy igénytelen kunyhóban éljen árpa-kenyeren! Sok szegény leány ábrándozik fényről, pompáról, igaz, de van olyan esztelen is, aki magához hasonlóvá akarja tenni az előkelő származásu férjet. Balgaság! A vér és a neveltetés kitör, nem marad alant!... A sasnak sasszárnya lehet csupán, és lakhelye a szirtek teteje.

— Hálát adok Istennek, méltóságos asszony, hogy annyi ész adott nekem, nem kívánok sasokat lecsalni a völgyekbe!... Én bámulom a sasokat, fészüköt ott főt, de félelemmel kerülöm ki őket!... Most bocsánatért esedezem, hogy untattam méltóságodat.

A nénit látom amott, talán éppen engem keres. A méltóságos asszony előtt kecsesen meghajtá magát, és ment.

Az urnó utána bámult.

— Szép és eszes... Nagyon lehetne belőle faragni, de minek? Szilvia már készen van, és a két millió!... Nekünk nagyon kell a két millió, épp úgy, mint házunknak Szilvia grófhölgy... Szegény fiam, aligha van annyi lélekereje, mint ennek a kis falusi leánynak!... Valóságos esoda!...

VI.

Az ifjú szívek.

— Fiam, a leány teljesen egészséges és szesz, bátorsággal lemondott előttem terólad! — így szólt másnap ő méltósága a már kíváncsi ifjúhoz.

— Lemondott? Hogyan értsem, anyám? — kérdé elfehéredve és mellette helyet foglalva.

— Jó, hogy atyádat nem boszantottuk ez ügygyel, mielőtt a leányt tanulmányoztam! Hadd őt ott, fiam, ahol van, ő boldog ott. Nem szabad háboritnod az egyszerű emberek nyugalma. Atyád ugyanis kitzte a napot, melyen Szilviát ünnepélyesen megkéred.

— Anyám, hát nem szeretted meg Edithet?

— Én nem szeretek már, fiam, senkit! A szív és szeretet nincs az én szótáramban. Nem értem, hol vetted e kettőt. Atyád sem volt soha ábrándos, sem szerelmes, — mondhatom neked.

— Ah! Utóljára még kisül, hogy nem vagyok gyermeketek!... Nem cseréltek ki valahol? S ki tudja, merre lehet a kisajátított grófoeszkaféle érzelmü, igazi Emil!...

— Te rossz fiu! Mit beszélsz ily tiszteletlenül?... Elég az hozzá, hogy Edithet tisztába jöttem. Igérd meg nekem, hogy a dolgot többé elülről nem kezded ábrándos szerelemmel.

— Nekem még Edith nem mondott nemet, bár igent sem. Majd magam akarom hallani tőle vagy egyiket, vagy másikat. Hanem anyám, bármennyire tisztelem nagyuraságunk igényeit, nem fogom Szilvia grófhölgyet nőül venni, ha milliószor milliója volna is!... Nekem van szívem, s e szívben szerelem!... Szeretni tudok, akarok!... Edith szerelmem tárgya, ő lesz enyém, más senki!

— De megmondta, hogy nem akar előkelővé lenni!... Ő sohasem értene meg téged!

— Oh anyám, én tudom, hogy meg fog érteni.

— De minket, te fiu! *minket* nem! A kis liba.

— Minek értsen titeket?... Én leszek a férje, majd vezetem én! Nem lesz ő liba, most sem az ő, de méltóságos szemeid annak akarják látni!

— Oh, mily beszéd ez, Emil!... Tudd meg, soha az én palotáimban nem fogod behozni e paraszt leányt!

— Majd beviszem valami kunyhóba, ott is boldog leszek én vele, anyám!... Boldog voltál te palotáidban, midőn apámtól szeretve sohase voltál!...

— Nem voltam azért boldogtalan sem. Ő művelt férfi volt mindig.

— Szegény anyám! És mondd, szeretsz te engem? Ha nem engeded, hogy boldogabb férj legyek apámnál!

— Ő nem panaszkodott soha!

— Mert... talán szeretett mást és enyhítette helyzetét. Én nőmet akarom szeretni.

— Vakmerő menj szemeim elől! Egyszerre megsérteni engem s atyádat is! Ha közönséges polgár-asszony volnék, e beszéded miatt halálra kellene sírnom magamat! De ez tekintélyem ellen van. Távozzál előlem. Soha ei nem veszed azt a leányt, vagy én szégyenletemben, hogy ily botrány éri házunkat, zárdába fogok menni!

— Csakhogy, sajnos amiatt apám nem lesz szerzetessé, édes anyám!... Igen, én nem szeghetem meg ígéretemet, melyet Edith bír tőlem! Nőm lesz, ha nem is mostanában, de mégis nőmmé lesz.

— Ő méltósága nem sirt, de fia szavára oly rosszul lett, hogy ájulva esett össze.

Emil rögtön levelet írt, melyet postán fog Edithnek elküldeni.

Minek legyen titkolódzó? Itt az idő, hogy miután anyja nem jól végezett, ő maga kéri meg Edith kezét a nényétől.

Akkor atyjával közli Edith iránti szerelmét s elhatározását, hogy nőül veszi.

A levél így szólt:

Drága Edithem!

A titok fátyolát magam téptem el. Anyámat én kértem, hogy beszéljen szerelmi ügyünkben nényével.

Nem szól róla, hogy mi lett az eredmény, de igenis beszélt arról, hogy ön azt nyilvánítá előtte a bál alkalmával, hogy sohasem lenne enyém!

Lehetséges e ez, Edith? Hisz épp azért mutattam be anyámnak, hogy megszerettesse vele magát!...

Ilyen fájdalmat okozni nekem Edithem, az égre kérem, hogy történt az? Hisz ön nekem azt mondta: szerelmünk örök legyen.

Nem így volt?

Tudja-e, hogy saját érzelmeivel küzdelmet kezdett, kedves anygal?! Mirevaló ez?

Hát inkább Olmosy tanárhoz menne, mint az enyém legyen?... Én már arra is gondolok, hogy éppen tanári állásért folyamodom, és úgy veszem önt nőül, ha annyira szeretne tanárnévá lenni!

Igaz is, hogy miután szülőimmal önnel kötendő házasságom miatt meghasonlásba jövök, nem is szabad a pénzünkre támaszkodnom, s ha talán ki akarnának tagadni, legyen kenyerem!... Én tudok dolgozni, ha kell! Kedves Edith, akarja ezt? Mint tanár azonnal oltárhoz vezethetem! De ha nem akarom örökségemet elveszteni, két év előtt nősilnöm nem lehet: családi törvényünk, ha nem viselek állást!... Tehát ne ejtsen kétségbe, hogy nem akarna enyém lenni! Nem vinném kevély anyám körébe, nincs szerető szíve, de ő erről nem tehet.

Atyám tudna engedékenyebb lenni, de ő az anyám bábja, mint amilyen én is leszek Edithemnek! Igen, igen!... Csakhogy más tekintetekből lesz ez így. Apámnak anyám sok pénzt hozott, érette tették nagy hivatalba egykor, de én csupán szerelemből szerelemért fogok nőmmé hódolni.

Kedves Edith, levelét várom, küldje postán, nem fogok titkot tartani többé. Kedves nényénél kérőül jelen meg nemsokára örök hü *Emilje.*

Az összes leveleket Agostainé szobájába kellett bevinni, melyeket a postáról hoztak.

Azután ő maga adta át kinek-kinek, a czimezés szerint.

Edithnek is odaadta az övét.

— Remélem, megmondod honnan kaptad ezt, s mi van benne írva? — kérde az igen elpirult lánykát.

Csak ketten voltak a szobában.

Edith a levelet nénje elé tette le.

Átölelte nyakát, mélyen szemébe nézett.

— Kedves nagynéném, mostantól fogva nem fogok titkolózni, mert tanácsa nélkül meg kell zavarodnom. Emilről képes beszédben lemondtam anyja előtt, de képtelen vagyok feledni. Szeretem Emilt. Talán e levél irányt fog adni a teendőkre nézve. Kérem, olvassuk együtt.

— No jó, tegyük fiam! Bár első levelét és első válaszodat is megmutattad volna nekem. A család haragja utóléri az én növedémet, nemcsak magamat.

— Oh, lehetne az? — kérde ijedve Edith.

— Minden lehetséges, ha ellenségeink támadnak. Saját hugomat tolom egy előkelő ur fiára! Növeldei táncpróbákon fejlődött a szerelmi viszony, nem így van, Edith?

A kérdés szigorú volt, Edith sirva fakadt.

Nénje átolvasta a levelet. Odaadta Edithnek.

— Most mondd, mit fogsz neki válaszolni! . . . De tudodra kell adnom, az én akaratommal e gögös család fiához nem fogsz nőül menni! Sohasem lennél vele és köztük boldog. Maradj te csak szerény sorsodban, Olmosy nagyon busul miatta, hogy nem mondtál még igent neki. Légy te csak az ő neje! — Szerény kör való neked, melyet megérthess, és az is megérthet téged.

Edith azt felelte, hogy ő már képtelen válaszolni Emilnek.

— No hát ülj íróasztalomhoz, itt a papír, majd én mondatolok neked, amit írnod lehet és kell. Ha aztán nem így írnál, szabad lesz rajta változtatnod.

Edith megtörlé könyes szemeit. Megcsókolta nénje kezét s leült írni.

(Folytatjuk.)

Szent István-rend—Szent István nap.

(Csevegés.)

Fejérváry Géza báró honvédelmi miniszter ötvenéves katona szolgálati jubileumát ünnepelte.

Tagadhatlan, hogy Fejérváry hősi viselkedést tanúsított nem egy csatában; tagadhatlan, hogy minden irányban kitűnő katona és ezért megérdemli a királyi kegy napjának melegítő sugarait. Nem sajnáljuk tőle a legnagyobb magyar kitüntetését, a Szent István-rendet. Azt is szívesen látjuk, hogy József főherceg beszédet intéz hozzá, sőt mi is szívből üdvözljük szép ünnepéhez, de — bocsánat érte — nem tudjuk megérteni, hogy miért és mitől nemzeti ünnep ez a jubileum?

A magyar eszme nem jubilál Fejérváryval, aki a magyar miniszteri széken is mindig közös tiszt volt.

Fejérváry nem tudott a magyar nép szívébe költözködni egy tényével sem, talán azért, mert ő sem kereste soha a magyar nemzet szívét.

A jubileum fényes ünnepély volt. Koronás fők és főherczegek siettek gratulálni a hős katonának. Elvégre erre is büszkék lehetünk, mert születésénél fogva Fejérváry magyar.

Nyujtunk mi is egy szerény babérlevelet a szép ünnep emeléséhez, de — talán gyengéltásuak vagyunk — nem láttuk az ünnep nemzeti jellegét.

Más érzellemmel fogadja a magyar apraja-nagyja Szent István ünnepét.

Az ezeréves Szent Jobb körülhordozása az érdem megbecsülésének és a nemzeti kegyelet elévülhetlenségének legszebb megnyilatkozása.

Nincs hálásabb nemzet a magyarnál, ki vele jót teszen, aziránt érezett hálás kegyeletét utódról-utódra átplántálva vési a történelem végtelenségébe.

Ki ezer évnek előtte népét nemzetté alkotó, ki népének pogány hitét a kereszttel tisztára mosá; Szent Istvánnak ünnepe igazi nemzeti ünnep ma is, melyen nem ejtett csorbát ezer évnek vasfoga sem.

A nemzeti kegyeletet látjuk megnyilatkozni abban, midőn a legnagyobb kitüntetés Szent István-rendnek nevezik, viszont kegyeletstörő, hogy ezen igazán magyar szent nevével a hiúság nyer kielégítést.

Ezen gondolatok törtek utat maguknak a Szent István-ordó és Szent Istvánnap alkalmából.

Ki másképp gondolkozik: az jöjjön és dobja reám az első követ.

Viszontlátásra! Pá!

Matyi.

KÉPEINKHEZ.

A világ legvastagabb fája. Ohióban fedezték fel pár év előtt. A fa átmérője 34 méter, magassága pár centiméter híjján 70 méter. A fa tövében egy nyilást vágtak, mely 10 méter széles és 8 méter magas. Ezen nyíláson át négyes fogaton kényelmesen lehet átrobogni. A kivágott helyről nyert fával egy 8 és egy 10 szobából álló lakást egész télen át fűtöttek.

Lakodalmi menet szánkán. Ebb' a kutya melegben jól esik látni a telet, hacsak papíron is. Vidám lakodalmi menet viszi szánakon templomba esküdni az új párt, előttük lóháton a násznagy, mögöttük csengős szánakon a hangosan nótázó lakodalmas atyafiság. Tanyáról mennek faluba, hol templom és pap várja őket.

A SZERKESZTŐ POSTÁJA.

Mayer Etuska. Robitsek Regina. — **Vissnyovsyky.** Nincs azon mit esodálkozni, hogy a próza megelőzi a verset, mert vers van néhány métermázsa. — **B. J.** Mielőtt véleményt mondunk, olvasnunk kellene a kéziratot. „A négyesek” gyenge. — **Tompa.** Sorra kerül. — **Sz. L.** A vers közölhető. — „Tűz”. 1. A „Pécsi Napló” munkatársa; 2. Makai Emil verseit minden könyvkereskedésben megkaphatja; 3. csak előfizetők pályázhatnak; 4. a „Tűz”-ben elfért volna még néhány szikra. — **Előfizető.** Jöhet.

EUROPA, irodalmi és nyomdai részvénytársaság, Budapest, VI., Ó-utca 12.